

Er was eens een ober van niks.
Hij deed erg zijn best om een goede ober te zijn,
maar het wou maar niet lukken.

Misschien kwam het door zijn lange benen.
Of door zijn gekke slingerarmen.
Maar alles ging altijd fout.

Hij struikelde en strooide erwtjes.
Hij duikelde en hup daar vloog de taart.
Bijna op iedere gast knoeide hij wel iets.

Als hem weer zoiets gebeurde, mompelde hij:

‘pardon’ en ‘ik wou alleen maar helpen.’
En hij ging nog meer zijn best doen.
‘Let op, obertje doet zijn best weer,’